

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Dyrtidshjælp.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 215; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 17).

Udenfor Betænkningen var stillet følgende Underændringsforslag til Ændringsforslag Nr. 2 i Udvalgets Betænkning.

Af *Ordføreren*:

I Ændringsforslag Nr. 2 udgaar i 1ste Stykke, 3die Linie fra neden, Ordet: „kun“.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (*L. Rasmussen* |Vejle Amts 1ste Valgkreds|): Det Lovforslag, som jeg har faaet til Opgave at motivere og anbefale til Folketingets Vedtagelse, adskiller sig paa væsentlige Punkter fra det, der blev forelagt af den højtærede Finansminister. De Ændringsforslag, der foreligger, stilles enstemmigt af Udvalget. Dette betyder imidlertid ikke, at Udvalget har været enig i den Forstand, at det har ment, at hvad der her foreslaas, i alle Henseender er det bedste. Man har blot bestræbt sig for at finde hverandre, og der er derfor af visse Medlemmer slaaet af, medens andre er gaaet noget højere op, end de oprindeligt havde tænkt sig. Der har i Udvalget været langtrukne, jeg kan næsten sige endeløse, Forhandlinger for at naa dette Resultat. Vi gik ud fra, at det bedste vilde være, om vi kunde naa til en enstemmig Indstilling, som det nu er sket. Indstillingen er altsaa et Kompromis mellem forskellige Anskuelser, men om een Ting var Udvalget dog straks enig, nemlig at en Hjælp tiltrænges som Følge af den ekstraordinære Dyrtid, som Verdenskrigen har föraarsaget. Meningerne var blot delte om, hvor højt op i Lønningerne man skulde gaa, og om hvor stor Hjælpen skulde være.

Blandt Ændringsforslagene skal jeg først nævne det, der gaar ud paa, at man

for de ugiftes Vedkommende ikke gaar højere op end til Indtægter paa 1,350 Kr., medens Grænsen i Ministeriets Forslag var sat ved 1,600 Kr. Udvalget forstaar meget vel, at der ogsaa for ugifte med en Indtægt mellem 1,350 og 1,600 Kr. kan være Vanskeligheder, at ogsaa de i høj Grad mærker Dyrtiden, men jeg tror dog, at det ikke er dem, der trænger haardest, og at man, naar Hjælpen skal have Karakteren af Nødhjælp, maa kunne sætte Grænsen ved 1,350 Kr.

Det er dog særlig, naar vi kommer til Dyrtidshjælpen til de gifte Tjenestemænd, at Ændringerne er væsentlige og betydelige. Der var i Regeringsforslaget draget 3 Grænser, først den, at Hjælpen aldrig kunde overstige 10 pCt. af Lønnen, dernæst den, at Hjælpen ikke kunde overstige 175 Kr., og endelig, at ingen med Lønninger over 2,675 Kr. kunde faa Dyrtidshjælp og endda kun, for saa vidt der var et stort Børneantal. I Udvalget var man enig om, at den 10 pCt.s Grænse maatte stryges. Der blev fra den højtærede Finansminister fremhævet, at man havde en aarlig Stigning i Priserne for Livsforbrødenheder paa 16,4 pCt., og gav man en Hjælp, der androg indtil 10 pCt., havde man i alt Fald bidraget i væsentlig Grad til at lindre den Nød, der var fremkaldt ved Dyrtiden. Jeg tror dog ikke, at de 16 pCt. passer. De kan passe som Gennemsnit, men det er givet, at med de smaa Indtægter, Indtægter paa 1,300, 1,400, 1,500 og 1,600 Kr., vil Dyrtiden, naar der er en stor Børneflokk, betyde langt mere end 16,4 pCt., idet man med disse Indtægter maa bruge næsten hele Indtægten til Familiens Underhold, til Føde, Husleje, Ildebrændsel o. s. v. Endvidere er det umuligt for Tjenestemænd med disse lave Indtægter at spare mere end hidtil. Naar man f. Eks. har 1,350 Kr. og 4—5 Børn, har man i Forvejen sparet paa alle de Omraader, hvor det var muligt. Den paagældende har købt de billigste Varer og været økonomisk paa alle Kanter. Han har simpelthen været nødt dertil. Kommer der nu Dyrtid, kan han ikke købe Varer af en billigere Kvalitet. Derfor rammer Dyrtiden ham fuldt ud, medens de, der har de højere Lønninger, kan købe billigere Varer, end de hidtil har købt, og derfor spare en Del Udgifter. Man har da i Udvalget ment,